

Arrest

nr. 300 252 van 18 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Wouwerstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 november 2023.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DEN BRUEL verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 18 juli 2023 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (BS 4 oktober 1953).

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke omschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoekers of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of een verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen dan wel of hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is.

Aangezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet worden aangetoond dat verzoekers uit een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade geen beroep meer willen of kunnen doen op de bescherming van hun verschillende landen van nationaliteit.

Een verzoeker wordt verder niet geacht van bescherming verstoken te zijn wanneer hij, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming.

Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij zowel over de Moldavische als de Roemeense nationaliteit beschikt, hetgeen hij in het verzoekschrift niet betwist. Hij dient in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden, in casu Moldavië en Roemenië, hen de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden, dit is dat hij van geen van beide landen waarvan hij de nationaliteit bezit bescherming kan verkrijgen.

4. Uit het rechtsplegingsdossier kan niet blijken dat er voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan ten aanzien van Roemenië, noch dat hij aldaar een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker verklaart in Roemenië dezelfde personen te vrezen als waarmee hij problemen had in Moldavië omwille van zijn undercover-werk. De criminele groep geleid door Plahotniuc zou immers ook een netwerk hebben in Roemenië (CGVS vragenlijst 6 april 2021, punt 4 en 5; NPO 21 juni 2012 (NPO I), p. 20).

Los van de vaststelling dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en deze niet weet te staven aan de hand van objectieve elementen dat het crimineel netwerk van Plahotniuc zich uitstrekt tot in Roemenië, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk geïsoleerd wordt in Roemenië omwille van zijn undercover-werk.

Zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, heeft verzoeker zelf aangegeven dat de informatie die hij via zijn undercover-werk heeft verzameld, beperkt bleef tot opnames van de verkoop van marihuana door een van de uiteindelijke arrestanten, G.F. (NPO 26 november 2021 (NPO II), p. 5). Elders heeft hij het erover dat hij via zijn undercover-werk het volledige schema van de marihuanahandel van dit viertal in kaart had gebracht, maar kan hij hierover niet verder in detail treden (NPO I, p. 12). Verzoeker legt overigens tegenstrijdige verklaringen af over wat er met het door hem aangeleverde bewijs is gebeurd. In zijn persoonlijk onderhoud van 21 juni 2021 stelt verzoeker dat dit bewijsmateriaal nog steeds in handen is van politie en gerecht in Moldavië (NPO I, p. 12). In zijn daaropvolgend persoonlijk onderhoud van 26 november 2021 stelt hij dan weer de overtuiging te hebben dat veel bewijsmateriaal is vernietigd door de indertijd bevoegde dienst Directie 5, waarvan hij beweert dat die intussen ook is opgeheven (NPO II, p. 11). Hoe dan ook stelt de commissaris-generaal terecht dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij het verband tussen het samen met hem gearresteerde viertal dat de handel in marihuana dreef en het criminele netwerk van Plahotniuc, louter baseert op mondelinge uitspraken door medegevangenen (NPO II, p. 5), wat bezwaarlijk te aanzien is als compromitterende informatie die de belangen van dit netwerk in gevaar zou kunnen brengen. Verzoeker meldt ook uitdrukkelijk dat er op basis van de door hem aangeleverde informatie door de bevoegde instanties geen beschuldigingen aan het adres van Plahotniuc zijn geformuleerd (NPO I, p. 20).

Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat zijn medewerking als informant voldoende is om geïsoleerd te worden en het al dan niet in het bezit zijn van bezwarende informatie in deze niet relevant is, slaagt hij er niet in hier anders over te doen denken. De vaststelling dat verzoeker weinig tot geen compromitterende informatie heeft die de belangen van dit netwerk in gevaar zou kunnen brengen, maakt het weinig aannemelijk dat verzoeker, zelfs tot in Roemenië, hierom geïsoleerd zou worden. Met zijn betoog gaat verzoeker overigens volledig voorbij waar de commissaris-generaal het terecht ongeloofwaardig acht dat leden van deze criminele bende zouden volstaan met het regelmatig komen aanbellen en, als blijkt dat niemand thuis geeft, daarop samengepropte papieren met bedreigingen in zijn voortuin te deponeren. Als verzoeker werkelijk geïsoleerd zou worden als informant, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zijn tegenstanders drastischer en resultaatgerichter zouden optreden bij het nemen van represailles, quod non in casu.

Alles samengenomen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Roemenië een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van zijn problemen in Moldavië.

Verzoeker verklaart verder dat hij nooit in Roemenië heeft gewoond (verklaring DVZ, punt 10). Dit gegeven op zich houdt evenwel geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien gaf hij aan steeds in het buitenland te hebben gewerkt (Verklaring DVZ, punt 12), wat getuigt van een zekere zelfredzaamheid hetgeen ook van hem in Roemenië verwacht kan worden. Het is overigens verzoeker zelf die een Roemeens paspoort aanvraag en heeft verkregen omdat zijn voorouders Roemenen waren (Verklaring DVZ, punt 6 c).

Uit niets blijkt tot slot dat de situatie in Roemenië heden van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dat land een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over indicaties of algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. Een verder onderzoek naar persoonlijke omstandigheden in dit kader dringt zich dan ook niet op.

5. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen aangezien deze enkel betrekking hebben op zijn identiteit, nationaliteiten en afkomst, de strafzaken tegen hem in Moldavië, en zijn veroordeling in Moldavië, elementen die in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken. Deze documenten tonen niet aan dat het voor verzoeker, die tevens de Roemeense nationaliteit bezit, niet

mogelijk zou zijn naar Roemenië te gaan en zich daar te vestigen. Dit kan evenmin blijken uit de bijgebrachte algemene informatie betreffende problemen van correcte rechtsgang en wantoestanden in het Moldavisch gevangeniswezen.

6. Aangezien verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft aangetoond in geval van terugkeer naar Roemenië, behoeft de vrees die hij zou koesteren ten aanzien van Moldavië geen nader onderzoek vermits een dergelijk onderzoek niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming zou kunnen leiden.

Wat betreft het verzoek tot uitlevering d.d. 15 februari 2021 vanwege de Moldavische autoriteiten gegrond op een veroordeling van de rechtbank van Hinesiti van 8 mei 2019 waarbij verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, wijst de Raad erop dat zijn bevoegdheid in de procedure met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, ter zake niet toelaat tot een beoordeling over te gaan.

7. Waar verzoeker aanvoert dat de redelijke termijn bij de behandeling van zijn zaak overschreden werd, merkt de Raad op dat een langdurig verblijf in België niet relevant is voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien kan verzoeker niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd.

8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 staat het volgende vermeld:

"De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP wijst op haar banden met Moldavië en Roemenië, maar in reactie op de stelling dat haar vrees moet beoordeeld worden t.a.v. Roemenië stelt zij dat er geen dusdanige bescherming voor haar bestaat in Roemenië gelet op de nauwe banden tussen beide landen. Zij vraagt daarom de vernietiging van de bestreden beslissing zodat haar problemen ten overstaan van Roemenië beter kunnen onderzocht worden."

De verzoekende partij gaat met haar betoog ter terechtzitting voorbij aan de vaststelling in voormelde beschikking dat zij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen in geval van terugkeer naar Roemenië. Deze vaststelling wordt uitgebreid toegelicht in voornoemde beschikking waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden van de verzoekende partij en waarin hierover uitgebreid wordt gemotiveerd met verwijzingen naar haar verklaringen. De verzoekende partij komt ter terechtzitting echter niet verder dan het pomen dat er geen dusdanige bescherming voor haar bestaat in Roemenië gelet op de nauwe banden tussen Moldavië en Roemenië zonder enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking. Zij brengt bijgevolg geen concrete dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in voormelde beschikking wordt aangegeven en zij kan derhalve niet worden bijgetreden in haar vraag de bestreden beslissing te vernietigen teneinde haar problemen ten overstaan van Roemenië beter kunnen onderzocht worden.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en toont zij evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS